

Personatges

Aquesta vegada, deixaré aparcat momentàniament el tema de Te'n Recordes? per dedicar aquest escrit a dues persones que ens deixaren el passat mes de desembre. Un humil treballador begurenc i una gran personalitat militar del món de la política. No obstant això, i a la gran diferència de classes d'una persona a l'altra, crec que tots dos es mereixen que els dediquem un molt merescut homenatge.

El dia 16 va morir als 93 anys en Joan Ferriol i Prats (àlies Joanet Antic). Últimament, vivia a una confortable residència de vells de Girona, on estava molt ben atès.

Al seu pare, li deien es Xeru i molta gent també ho deia a en Joanet. Era el fill petit dels tres nois que van tenir el matrimoni Ferriol-Prats.

Els altres dos anaren a Cuba. En Pere retornà l'any 1934 o 1935 i fou molts anys director de la Cooperativa Baguerense; també malauradament desaparegut.

Del germà gran, fa anys que no se'n sap res i se suposa que va morir a aquelles illes. En Joanet era solter i es quedà a viure a Begur, segurament per tenir cura i no deixar sol el seu pare es Xeru i a la seva segona esposa sa tia Paula, també d'avançada edat.

Fou tot un personatge típic, d'aquells que ja no en queden. Un

humorista extret de la fantasia i carismàtic, tret de la realitat. Les gesticulacions i la mímica que feia quan s'explicava era d'un veritable humorista professional. Un bon home, simpàtic i molt trem-pat. Havia treballat de pescador, de llenyataire, de taper, al ram de la construcció, de transportista a Sa Tuna amb un carret i un burro i també d'ajudant de camioner amb el seu oncle Regàs, quan aquest feia de transportista a Barcelona.

Quan explicava fets i anècdotes de la mili, de la guerra i del camp de concentració, moltes d'elles imaginàries, com podreu comprovar, l'havies d'escoltar amb molta atenció, perquè de tot feia una paròdia. Els estius, els passava a sa barraca de sa vinya, molt a prop de Sa Riera. Era amic de tots els estiuejants nacionals i estrangers. No sabia idiomes, però s'entenia amb tothom. Li agradaven molt les faldilles, per això tenia uns prismàtics per contemplar els bikinis i les cuixes de les banyistes a les quals convidava a visitar la seva barraca. Totes les obres de reparació se les feia ell. Va construir-se una comuna (WC), que per davant era tancada

amb canyes i utensilis vells, però si baixaves per un camí del darrere, estava oberta i es podia contemplar tota persona fent les seves necessitats.

Els hiverns, de tant en tant, anava a passar temporades a Barcelona a casa del seu bon amic Ferrando i també a la Fonda de Can Rius, davant de l'Estació

Joan Ferriol i Prats.

de França. Havia estat el barquer de l'exbatlle de Barcelona senyor Simarro quan aquest estiuejava a Sa Tuna, amb el qual quedà una bona amistat. En certa ocasió, va anar a fer-li una visita al despatx de l'ajuntament. Els Mossos d'Esquadra no el deixaven entrar, fins que després de molt insistir accediren a la petició. En sortir, abraçat amb el senyor alcalde, molt enfadat, digué als porters: Què us pensàveu, que no era amic seu? En un d'aquests viatges a la ciutat comtal, anava dret dalt d'un tramvia ple de gent, agafat de la barra per aguantar-se. Devia tenir la màniga curta del vestit, que se li veïés el rellotge molt brillant. Quan s'adonà que un altre passatger se li mirava, li digué: No miris tant, que no me'l fotogràs pas.

Quant amb les germanes Fiol, unes senyores molt religioses, com que en Joanet no acostumava a anar gaire a missa, ses Fioles li preguntaren perquè no hi anava. Ell contestà que durant l'època que va ser empresonat al camp de concentració li feien anar cada dia, per tant, digué que ja havia complert amb aquest deure per tota la vida.

Joan Ferriol, amb una amiga turista.